

ΔΙΚΑΙΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Πρό όλίων επών ζώσε στην Άγγλια κάποιος γέρος εγγένης, περιφρως γὰ τὴ πλοῦτη του καὶ τῆ φιλαργυρία του. Ὁ γέρος αὐτός ἤθελε νὰ ἔχη διαρκῶς κοντὸ του ἕναν ὑπηρετὴ γιὰ νὰ τὸν περιποιεῖται. Ὅλοι δὴμος ὄσοις ἔχε προσλάβει ὡς τότε, μόλις ἔμεναν μαζί του ἐπὶ ἕνα μῆρο χρονικὸ διάστημα καὶ ἔπειτα τὸν ἐγκατέλειπαν. Ἐπειδὴ τοὺς ἐξανάγκαιε νὰ τρέφονται μὲ ξερὸ φρούμ. Ἐτσι κάθε μῆνα μιανόβηγαναν νέοι ὑπηρετές στο σπίτι του γιὰ νὰ τὸν ἀφῆσουν μόλις εἰσπρατταν τὸν πρῶτο μισθὸ τους.

Κι' ὁ φιλάργυρος ἄρχισε πάλι νὰ σκέπτεται μὲ ποῖο τρόπο θὰ μπορούσε νὰ συμβιβάζει τὰ πράγματα ἔτσι πὺ καὶ ὑπηρετὴ νὰ ἔχη καὶ χρηματὰ νὰ μὴ δίνει. Ἐκεῖ πὺν περιποτοῦσε μόνος του μιά μερὰ στο δωμάτιό του, τοῦ κατέβηκε ἄξα να μιά ἰδέα καὶ ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸ συμβολαιογράφου του, σὺν ὁποῖον παρήγγειλε νὰ προσθήκη στὴ διαθήκη του καὶ τὰ ἔξης :

«Κληροδοτῶ εἰς τὸν ὑπηρετὴ πὺν θὰ μοῦ κλείσῃ τὰ μακία 1200 λίρες».

Συγγνώμης ἐφρόνισε νὰ γίνη αὐτὸ γνωστὸ σ' ὅλη τὴν περιφέρειά. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τρέξουν ἄμεσως σπῆτι του πλῆθος ἀπὸ γηγαιούς ἀνθρώπους, ὁ ὁποῖοι ἀνελάμβαναν νὰ τὸν περιποιηθῶν μὲ ἀφοσίωσι καὶ μὲ σεβασμ.

Ἀπ' ὄλους αὐτοὺς ὁ φιλάργυρος διαλέξε κάποιον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι ἔτρωγε πὺν ὀλίγο καὶ δὲν ἐξόδευε τίποτε ἐκτὸς τῆς τροφῆς του.

Ἀμέσως μετὰ τὴν πρόσληψι τοῦ νέου ὑπηρετῆ, ὁ φιλάργυρος, θέλοντας νὰ τὸν δοκιμάσῃ, τὸν ἀφῆσε μιά μερὰ νησιτσό. Κι' ἐπειδὴ ἔκρινος δὲν διαμαρτυρήθηκε καθόλου, ἄρχισε πάλι νὰ τοῦ δίνει ἕνα ξεροκόμματο τὴν ἡμέρα γιὰ τροφή!... Ἐτσι σὲ λίγο διάστημα τὸν κατάνησε ἔλεεινὸ ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἀλλὰ, γιὰ καλὴ τύχη τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὁ φιλάργυρος πέθανε ὕστερα ἀπὸ ἔξη μῆνες.

Ὅταν ἀνοίχθηκε ἡ διαθήκη, ὁ ὑπηρετῆς ζήτησε τὴν ἀμοιβή πὺν εἶχε ὀφείσει ὁ κύριος τοῦ σ' αὐτῆ.

Ὁ κληρονομικὸς ὄμως τοῦ γέρου, πλεονέκτα καὶ ἀδικὸν σὰν τὸ μακαρίτη, ἀρνήθησαν νὰ τοῦ ἀναγνωρίσουν τὸ δικαίω του, στῆριζόμενες ἐπὶ τοῦ ἔξης δικαιοδικῶ ἐπιχειρήματος :

— Ἡ ἀπίστις σου εἶνε παράλογη, τὸν ἔβαν, γιὰτὸ ὁ θεὸς μὰς ἦταν... μονόφθαλμος! Ἐπομένως δὲν μπορούσε νὰ τοῦ κλείσῃ τὰ μάτια, ὅπως ὄφεινε ἐπὶ στὴ διαθήκη...

Τότε ὁ δυστυχισμένος ὑπηρετῆς προσάθηκε νὰ τοὺς συγκαίησι δικαιοδικῶντας τὴς στερήσεις καὶ τὴς κακοζήτιες του καὶ δείχνοντάς τους τὴ σωματικὴν τοῦ ἐκείντου. Ἐκείνὸς ὄμως ἔμειναν ἀμεταίτητοι καὶ ἔτσι ἡ ἰσθμὸς ἔβησε σὲ δικαστήριον.

Ἐντὺς ὁ δικαστὴς δὲν θέλησαν νὰ λάβουν τὴ σχετικὴ παράγραφο τῆς διαθήκης κατὰ γράμμα, καὶ ἀπέδωσαν τὸ δικαίω σὺν πάλαιμῃ ὑπηρετῆ.

κατεβόξαν τὴ σημασία τοῦ Ἀλῆ καὶ τέλος τῆς ἔξωσαν κοντὰ τὸ λεγόμενον Σωλοκό. Ὁ Ἀλῆς ἀναγκάστηκε τότε νὰ κλείσῃ, μὰς τὸν ἀντράφους του σὲ Μοναστήρι τὸν Ταξιαρχῶν, ὅπου τὸν ἐφοίτησαν. Ἀλλὰ καὶ αὐτῆ τῆ φορὰ ὁ τοιμῆρος λήσταρχος κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ μὲ τὸν ἀκόλουθον περίεργον τρόπο :

Ὁ ἠγούμενος τοῦ Μοναστηρίου Ἰωάννης Σωλοκίωτης, θέλοντας νὰ σώσῃ τὸν Ἀλῆ, τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα μεγάλο βαρέλι τυριῶν, τὸν ἐσκέπασε, τὸν ἐφόρτωσε σ' ἕνα μουλάρι καὶ τὸν παρέδωσε σὺν ἀσπι-τέλλικα τοῦ Μοναστηρίου, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν πολιορκητικὴ ζώνη... Ὁ στασιώτης τοῦ Κιουῆ Πασσὰ δὲν εἰμάντησαν καθόλου ὅτι μέσα στὸ βαρέλι κρυβόταν ὁ κλοντισμένος λήσταρχος...

Ἀλλ' ἡ ἡλιζία τοῦ Ἀλῆ εἶχε προχωρήσει. Ἦταν κιαρὸς πάλι, σὺλλογῶνταν νὰ παντρευτῆ. Ἡ φίμη τῆς ἀνδραγεία του καὶ τὸν κατοικοποιῶν του εἶχε διαδοθῆ σὲ ὅλη τὴν Ἡπειροβασίλειά, τὴν Ἀλβανία καὶ πὺν πέρα ἀκόμη. Ἕλληνας καὶ Ἀλβανοὶ τὸν τραγουδοῦσαν στὰ γλέντια τους. Ὁ Ἀλῆς εἶχε γίνει πάλι ἐπιπὸς ἄρως! Πολλοὶ Πασσὰδες, φοβούμενοι τὴ δύναμι του, πὺν δόλονα γίνονταν μεγαλειότερη, ἐπινοῦσαν καὶ τὴς πολεμῆς τὸν ἄρως, καὶ εἰχαρίστως θὰ τὸν ἐδέχονταν γαμλοῦ τους. Ὁ Γιαννούτης Καλιὰν Πασσὰς, Διοικητῆς τῆς ἐπαρχίας Δελβίνου, ἐπάρτενε σὺν Ἀλῆ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη του Ἐμινέ, μιά γλυκειά, ἀγαθὴ καὶ χαριτωμένη κοπέλλα, καὶ ὁ Ἀλῆς δέχτηκε. Κι' ἔτσι ὁ Καλιὰν Πασσὰς γίνηκε πεθερὸς τοῦ λήσταρχου καὶ μάλιστα τὸ ἐπέρθερος μεγάλῃ τιμῇ του.

Σὲ ἄλλο ἄλλο θὰ ἴδομε τὰ ἐπακόλουθα τοῦ γάμου αὐτοῦ καὶ τὴν τύχη τῆς καλῆς Ἐμινέ. Γιατὶ ὁ ἀλογερός Ἀλῆς, καὶ μετὰ τὸ γάμου του, ἔθωσε σὺν Ἐρωτὰ καὶ ἀπὸ λ.ε.σ.ε. Ἀλλὰ θὰ τὰ διηγηθῶμε μὲ τὴ σειρά τους δ.λα αὐτὰ.

ἈΠὸ τὴν ἘΠΟΠΟΓ'ΑΝ τοῦ 1913

ἈΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Πὺς πολεμεῖν καὶ πὺς πεθαίνουν οἱ λεβέντες. Ὁ στρατιώτης πὺν ἐμάχητο κατὰκρητημένος ἀπὸ τῆς σφαίρας. «Ἐμῆρος, παιδιὰ!...» Ὁ ἠρωϊκὸς τοῦ συνταγματάρχου Κολοκotronῆ. Ἡ ἀγριότης τὸν Βουλγάρων. Ὁ Βουλγάρος παπὰς ποίεφαξε δεκαπέντε εὔζωνους μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια!... Πὺς σκοτώθηκε ὁ γενναῖος ἀνδραπελοχαγὸς Τριανταφυλλέπουλος κ.τ.λ.

Ἐνας γενναῖος στρατιώτης ἀπὸ τὴ Μάνδρα τῆς Ἐλευσίνας, ἀνάματι Ζωγράφος, βροσὰς στὴν πατοῖδα του, σὲ κάποια ἐπίθεσι κατὰ τὸν Βουλγάρων ἐδέχτηκε στὸ δεξιὸ χερὶ μιά σφαῖρα ἐχθρική. Αὐτὸς ὄμως, χωρὶς νὰ λιποψύχησῃ οὔτε μιά στιγμῆ, ἐπέδωσε πὺν χερὶ τὴν πληγὴ του μ' ἕνα παντῆλι καὶ προχώρησε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους φαντάρους.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἄλλη σφαῖρα τοῦ διεπέρασε τὸ μηρὸ καὶ ἀπ' τὴν πληγὴ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀφῶνον αἷμα. Ἐὶ ἀνδρῶοι παλληκῆρι, ἀφοῦ ἐπέδωσε καὶ τὸ δεύτερο τραίμα, δίχως νὰ δειλιάσῃ καθόλου, ἔξακολούθησε νὰ τραβᾷ μπροστὰ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὄμως τρίτη σφαῖρα τὸν ἐχτύπησε σὲ τὴν στήθος καὶ τὸν ἐξάλωσε καταγῆς. Τῆ στιγμῆ πὺν ὁ ἠρωὸς ξεψυχῶσε, πὺν κλείσῃ τὰ μάτια του γιὰ πάντα, ἀφῆσε μέσα στὴ φοβερὴ δυνὴ τῆς μάχης αὐτὴ τὴν κραυγὴ :

— Ἐμῆρος, παιδιὰ! Ἐγὼ καλὰ τὸ πούλησα τὸ παλητομάρο μου!...

Ἐνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικότερα ἐπεισόδια τῆς δράσεως τὸν ἀξιοματικῶν μας κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγਾਰικὸ πόλεμο εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθου, πὺν δείχνει μέχρι ποῖον σημεῖον ἔφτανε ἡ ὀργὴ του.

Ὁ διοικητῆς τοῦ του συντάγματος Ἐδξάνων συνταγματάρχης Κολοκotronῆς, ἀπάντι σὲ μιά ἐφοδο σπονδαιοτικῆς σημασίας γιὰ τὸ στρατὸ καὶ καθὼς βροσάταν στὴ γραμμὴ τοῦ πυρός, ἔσπρωξε καὶ πῆγε τὸ μαντίλιον ἀπὸ ἕνα σκοπιμὸν στρατιώτη. Ἐπὶ τῆς μεταλλοῦσες τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ πολεμᾷ μὲ τὸν τέλους, σὰν ἄλλος φαντάρος!...

Ἐνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικότερα δευγματα τῆς θηριωδίας τὸν Βουλγάρων κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1912-13 εἶνε καὶ τὸ κατόπι :

Μιά νύκτα, κοντὰ τὸν Καραμυσοῦλι, οἱ Βουλγάρου, κατὰν προδοσίαις ἐνὸς πάλαι δικῶν του, ἐπέτεθησαν κατὰ τοῦ ἐκεῖ φυλακίον μας καὶ συνέλαβαν ἐκ τὸν ἀνδρῶν του δεκαπέντε εὔζωνους, μὰς μὲ τὸ λοιπὸν...

Ἡ ἀγμῶλοισι μετεφέρθησαν δευμα σ' ἕνα χωριὸ Βουλγਾਰικὸ ἐκεῖ κοντὰ, ὁ δὲ προδότης λειτούργος τοῦ Θεοῦ, μόλις τοὺς εἶδε, φώναξε ἔξαγριωμένους σὺν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας θυοεινὴν τὸ ἀξιοματικὸ :

— Τὶ τοὺς φράξῃς τοὺς ἀπίστους καὶ δὲν τοὺς σφάζεις ;
— Τοὺς ἔφρασα εἰπῆρες γιὰ πάντα, τὸν ἀπάντιος ὁ Βουλγάρους ἀξιοματικὸς. Θέλω νὰ τοὺς σφάζεις ἐὰν μὲ τὸ χερὶ σου...

Τότε ὁ θηριωδῆς παπὰς ἄρταξε ἕνα γαντῆρι καὶ, σὰν νᾶξε μπροστὰ τοῦ κοτόπουλου, ἔσπρωξε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο ὄλους τοὺς δευμένους εὔζωνους. Στὸ τέλος ἔθωσε ἐπὶ τὰ μαζαριεὶς καὶ στὸ λοιπὸν καὶ, νομιοντάς τὸν νεκρὸ, ἔφραξε μὰς μὲ τοὺς ἄλλους.

Πολλοὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, Τόρζου, πὺν ἔτρεξε νὰ παρενεθῶν στὴν ἀμαρτηρὴ ἐκείνῃ ἀσχη, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τὸν δολοφόνων ἔσπεσαν πρὸς τοὺς δικούς μας καταλύοντες καὶ διηγῆθησαν μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸ φοβερὸ κακοζῆγμμα τὸν Βουλγάρων.

Βάλτε τὸ γρηγορότερο φουτὶ στὸ χωριὸ καὶ στὰ σπίτια μας ἄζωμα, ἔλεγαν κλιοντάς στυὸς εὔζωνους μας. Μιὰς μ' αὐτοὺς κάρτε καὶ ὅλη μας τὴν περιουσία γιὰ νὰ ἔπιλαστρετῆ ὁ τόπος ἀπ' τὸ αἷμα πὺν γυθῆκε ἀδικα...

Ὅταν οἱ στρατιώται μας προήλασαν τὴν ἄλλη μερὰ, κατὰπιν διαταγῆς, στὸ ἐν λόγῳ χωριὸ, βρήκαν τοὺς δεκαπέντε εὔζωνους καὶ τὸ λοιπὸν μισοζώνταν ἀζωμα.

Κατὰ τὴν περιόρημῃ μάχῃ τοῦ Λαχανά, ὁ ἐχθρὸς ἀνδραπολοχαγὸς Τριανταφυλλέπουλος, ἐνὸς πολεμῶσος στὴν πρώτη γραμμῆ, πληγώθηκε βαρεια καὶ σφοδράστηκε κάποι. Οἱ στρατιώται του, μόλις εἶδαν τὸ γενναῖο ἀξιοματικὸ νὰ πέφτῃ, ἔτρεξαν κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῶν. Ἐκεῖνος ἄνοιξε γιὰ τελευταία φορὰ τὰ θυλομένα του μάτια καὶ, ἀποτιμωμένος πρὸς τοὺς ἀνδρῶς του, τοὺς εἶπε μ' ἔτοιμοδουτήτι φωνῆ :

— Παιδιὰ, προσέξτε νὰ μὴ ντροπιάσῃτε τὰ ὄπλα ποὺ σὰς ἐμπιστεύθηκε ἡ Πατρίδα. Σὰς θέλω νὰ κινήρηστε τὸν ἐχθρὸ ἴσμη τῆ Σόφια!...

Καὶ τὴν ἴδια στιγμῆ ξεψυχῶσε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὸ κλιωσάμενο το μ πρόσωπο.

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

